

Всекога здравствай!

12 година.

8 лекция на общия окултенъ класъ.

9. ноември 1932 г. сръда 6.ч.с

ИЗГРЪБЪ.

ВСЪКОГА УСЛУЖВАЙ.

Отче нашъ.

За слѣдния путь пишете вър-у темата: Какво постига личната опитност
Ще прочета първо Послание отъ Иоана, трета глава.

Въ Писанието има тѣни работи, които трѣбва да се различаватъ, както
музикантътъ трѣбва да различава съ ухото си разните тонове. Тъзи нѣща
се отнасятъ до външната страна запримѣръ, катота единъ оркестъръ свири, ди-
ригентътъ, който има тѣнко ухо, той веднага може да схване, кой отъ инстру-
ментитъ прави нѣкаква погрѣшка и въ кой тонъ, именно, се заключава по-
грѣшката. Ако нѣкой слуша да се свири, но нѣма такова чувствително ухо,
и десетъ погрѣшки да се направятъ, той чува, че има нѣкакъвъ дисонансъ, но
дѣй именно е направена погрѣшката, той не може да различи. Въ това
отношение всички вие сте капелмайстори на общите погрѣшки. Вие знаете,
че нѣщо не е изсвилено, както трѣбва, но дѣй и какъ трѣбва да се свири, не
знаете. Казвате: еди-кой си не свили добре. Да, той не свири добре, но
има причини затова. Майсторътъ, който го ръководи, той знае, дѣй е причина-
та. Това положение е общо за всѣки човѣкъ. Всѣки човѣкъ все има нѣкаждѣ
да куца. Куцането не зависи нѣкога отъ човѣка. Има външно, има и вътрѣш-
но куцане. Казвате: човѣкъ не трѣбва да куца. То значи: трѣбва да се прѣ-
махнатъ вътрѣшните недузи. Казвамъ: за да се прѣмахнатъ недузи, които
съществуватъ вътре въ човѣка, това съставя обектъ на самия животъ. Разбира-
се, опасно е, ако тѣзи недузи често се повтарятъ. Въ всички науки има една
на опасность отъ честото прѣповторение на нѣщата. Запримѣръ, ако вземете
еда селска мома, ще я видите хубаво облѣчена, спретната, защото има нѣкаква
побудителна причина. Тя е облѣчена безъ никакъвъ дефектъ. Това се отнася
не само до селскитѣ, но до всички моми. Такива сѫ всички моми. Обаче,
щомъ постигне това! което желае,, ги вече не обрѣща внимание на външностъ-
та си. Докато има побудителни причини въ себе си, тя постоянно носи
китки на главата си. Щомъ постигне своята цѣль, веднага прѣстава да носи
китки на главата си. До известно време носенето на китки съставя ед-
но правило, но слѣдъ това време се счита, че е сврмотно да се носятъ китки
на главата и момата казва: едно време носѣхъ китки на главата, но сега
вече не може. Това е вѣрно и въ морално отношение. Нѣкои хора се кичатъ
като момитѣ, но дойде време, и тѣ напушватъ този животъ, казватъ: нищо не
струва. Това е сѫщото и въ живота. Когато момата туря китки на главата си,
ти ги туря така, че тѣ да иматъ известно отражение върху нейното лице,
да и прѣдаватъ красота. Въ това отношение селскитѣ моми разбира

да и прѣдадатъ извѣстна красота. Въ това отношение селскитѣ моми разбираятъ закона, тѣ разбираятъ отношението на цвѣтата върху лицето на човѣка. Това е едно правило за тѣхъ, а има нѣкои моми, които по естество още, отъ пождението си не обичатъ да се кичатъ съ цвѣтя. Тѣ мислятъ, че и безъ китка моме. Питамъ: законъ ли е, че всѣка мома трѣба да носи китка? Не е законъ, това е едно правило, една мода. Та когато казваме, че трѣба да се живѣе добъръ животъ, трѣба да се опредѣли сѫщественото, въ какво седи добриятъ животъ. Или когато се говори, че трѣба да се обичаме, трѣба да се знае, въ какво седи сѫщинската любовъ. Понѣкога въ живота си ние употребяваме такива методи, каквито употребявали турските джерафи, хирурзи за лѣкуване на рани. Тѣзи джирафи имаха обичай първо да намажатъ болното място съ масло. Не, съ масло само не се лѣкуватъ раните, трѣба нѣщо сѫществено за това, а понѣкога ние туряме мазилки, но и съ мазилки работата не върви. Има редъ лѣкарства, които природата сама е създала за лѣкуване, тя е предвидила, че хората трѣба да се лѣкуватъ. И лѣкаръ дава такива лѣкарства. Всеко лѣкарство има за целъ да извади всички отровни вещества, които се намиратъ въ организма или най-малко да ги неутрализира.

Сега, целта не е да се лѣкуватъ болни хора и да се говори за тѣхъ, но трѣба да се знае, че има и морални, и физически, и умствени болести. Всека умствена болестъ може да мине прѣз двѣ състояния и най-послѣ да се яви прѣз тѣлото. Щомъ се яви въ тѣлото, тя вече може да се лѣкува. Цѣлта е да се локализира нѣкакъ и тогава да се лѣкува. Докато не се локализира, тя не може да се лѣкува. Запримѣръ, говори се за извѣстенъ неджгъ, но дѣ е този неджгъ? не знаешъ. Нѣкой, напримѣръ, обича да отлага. Дойде му една хубава идея и казва: по-добъръ да и отложа за по-нататъкъ и я отлагашъ. Минава слѣдъ това година, двѣ, три, но тѣзи хубавите времена за нейното реализиране не се връщатъ. Има нѣщо у човѣка, което постоянно отлага. Питамъ: това, което постоянно отлага у човѣка, той самия човѣкъ ли е? Запримѣръ, минавашъ нѣкакъ, виждашъ единъ лекъ предметъ и и веднага го дишъ. Ова лесно естava. Обаче, дойдешъ до единъ тежъкъ предметъ, искашъ да го дигнешъ, не можешъ. Дохождъти на умъ, че трѣба да вземешъ единъ лостъ да го подигнешъ, но веднага си казвашъ: чо ми трѣба да ходя да търся лостове? Нека дойде другъ нѣкой да го подигне. И така го отлагашъ. Така у човѣка има нѣкой неджгъ наслоенъ отъ редъ поколѣния, и за да се освободи отъ него, той трѣба да нѣши намѣри лостъ, съ който да го подигне.

съ който да го подигgne. Този недълъг мяза на дяволския некътъ-опнешъ го но той се дължи здраво въ месото, не мърда. Ако искашъ да го откъснешъ, ти тръбва да употребешъ нѣкое лѣкарство, за да го откъснешъ, да прѣмахнешъ коренитъ му.

Та казвамъ: погрѣшкитъ, това сѫ аномални състояния, които се явяватъ у човѣка, и той тръбва да употреби усилия, да се справи съ тѣхъ. Той тръбва да изучава законите на своето естество. Понѣкога човѣкъ мисли, че е много добъръ. Хубаво е да мисли, че е добъръ. Понѣкога мисли, че е лошъ, и тога хубаво да мисли. Но лошъ и добъръ, това сѫ относителни нѣща. Той прави по такъвъ начинъ редъ сравнения. Понѣкога човѣкъ може да прави сравнения, че не е толкова красивъ, като един-кого си или не е толкова силенъ като един-кого си . , или не е толкова богатъ, или толкова уменъ или учень-това сѫ все относителни мѣрки. И за доброто човѣкъ казва, че не е толко добъръ, колкото тръбва. Слѣдователно, ние тръбва да туримъ една мѣрка, една норма, по която да се опредѣли, колко добъръ тръбва да биде човѣкъ. А обрато тръбва да радва самия мене. Това, което въ даденъ случай не радва самия мене, то не е добро. Азъ нѣмамъ предъ видъ човѣшкия егоизъмъ. Човѣшкиятъ егоизъмъ е едно натрупване. Когато ти вземашъ отъ едно благо повече, отколкото ти тръбва, ти влизашъ въ областта на егоизъма. А допуснемъ, че ти искашъ хиляди хора да те обичатъ, и споредъ обичая, дѣто те среќнатъ, да ти цѣлуватъ рѣка. Представете си, че те обичатъ 100-200 хиляди хора и всѣки, който те среќне, иска да ти цѣлуне рѣка какво ще биде твоето положение, ако всички тия хора единъ денъ те среќнатъ и започнатъ единъ слѣдъ другъ да се изрѣвръзваватъ да ти цѣлунатъ рѣка? Цѣлунатъ ти рѣка 10, 20, 30, 40 и повече и продължаватъ тия двѣста хиляди хора да се изрѣждатъ да ти цѣлуватъ рѣка, най-послѣ ти ще се откажешъ отъ тѣхната обич. Ако сто хиляди хора се изредутъ да ти цѣлунатъ рѣка, какво ще стане съ тебе? Има много писатели и поети, които искатъ да се прославятъ, да ги дѣржатъ хората въ ума си. Знаете ли какво ще стане съ тѣхъ, ако всички хора или поне много хора ги дѣржатъ въ ума си? да те дѣржи въ ума си единъ светия, разбирашъ, но всѣки да тѣ дѣржатъ въ ума си, има въ това една голѣма опасностъ. Же кажете: тогава никой да не мисли за насъ. - Това е още по-лошо. Га мислятъ всички за тебе, това е опасно, но и никой да не мисли за тебе, това е още по-опасно, по-лошо. Все таки има единъ, който мисли за тебе, кой е той? - и самиятъ но врѣзката въ живота е, когато изхождаме отъ общия принципъ на живота. и го дѣржаваме съ самия насъ, съ нашето съзнание. За да обусловимъ едно положение, и казвамъ

ме тръбва да се обичаме. това именно е най-мжното нъшо. по кой начинъ тръбва хората да се обичатъ? Иоанъ е писалъ по това, па и всъки отъ васъ тръбва да зтае, какъ тръбва да се обича. ~~Всъки~~ тръбва да обича така, какъ тои иска да го обичатъ. ~~Всъки~~ отъ васъ тръбва да ви обича въ материално отношение. Отивате при единъ вашъ приятел и му искате да ви усълужи пари. това е външната, физическата страна на любовта. ~~въ съзнанието си~~ тръбва да имате предъ видъ слѣдното: да обичате нѣкого, това значи никога въ ума си да нѣмате мисълъта да злоупотрѣбите съ неговата добрина. ~~е се~~ само той не тръбва да ти откаже никога, но и ти да си тъй изпълнителенъ, че никога да не ~~шишшишиш~~ злоупотрѣбиш съ него. ~~она~~ е любовъ. Спазватъ ли се тъзи правила, и любовта ще издѣржи. Единиятъ не тръбва да откажва никога, а другиятъ не тръбва да злоупотрѣбява никога. човѣкъ тръбва да издѣржи на тъз двѣ правила. Той всъкога тръбва да усълужва и никога да не злоупотрѣбява съ услугата на другия.

~~Прѣди години азъ изслѣдавахъ причините на болеститъ. по едно време при мене дойде единъ господинъ, разправи ми болестта си, но азъ не можахъ да намѣря причината на неговата болесть. Единъ денъ той върви на разстояние отъ сто-двѣста метра отъ мене азъ чухъ той да каже една дума. дума, Тази дума веднага хвѣрли свѣглина върху мене. и разбрахъ, на какво се дѣлжи болестта му. Отъ тази дума азъ разбрахъ, че болестта му се дѣлжи на нѣкаква аномалност въ чувствата му. Сѫщо така тази болест се дѣлжи и на неиздѣрливост въ неговите чувства. Тогава азъ му казахъ: ако ти измѣнишъ своите чувства, въ една година отгорѣ ще има единъ прѣвратъ въ чувствата си, а това ще донесе едно подобреие въ здравето ти. дадохъ му известни правила за регулиране на чувствата, и състоянието му се подобрѣ. Ровече той нѣма какво да мисли. ~~кажешъ ли на единъ човѣкъ да дишаш чистъ въздухъ, ѩомъ той изпълни това наставление добръ, чистиятъ въздухъ ще укаже своеето влияние върху него. Каже ли му се да пие чиста вода, безъ никакви примѣси, водата ще укаже своеето благотворни влияние върху организма.~~~~

~~Ако водата е нечиста и дѣдѣржа органически примѣси вещества, тя ще укаже вредно влияние върху организма на човѣка. Когато хората дестилиратъ водата, тѣ иматъ право за това. Дестилираната водаподобрява здравословното състояние на човѣка, за да се промива организма, човѣкъ тръбва да пие дневно най-малко ,ило ,кило и половина вода. Некои мислятъ, че достатъчно е човѣкъ да изпива на денъ по една чаша вода. е, кило и половина вода тръбва да се пие и то чиста, дестилирана, безъ никакви примѣси. Такава вода тръбва да употребявате и въ раната, която приемате.~~

Казвамъ: примѣси има и въ човѣшките мисли и въ човѣшките чувства. Нѣкога, колкото и да не иска човѣкъ да чуе нѣщо казано: речено, все пакъ дава ухо: не трѣба да го интересува това нѣщо. Ова е една каль. Искашъ да видишъ нѣщо-пакъ не ти трѣба, и това е каль. Искашъ да видишъ, че нѣкога убилъ нѣкого. И това не ти трѣба. Какво те интересува, какъ станало това убийство? Взелъ ножъ, мушиналъ го и това е всичко. Пази се отъ тази каль, да не се насложва въ съзнанието ти. Другъ е въпросътъ да се интересува онзи, който стива да помага. Ова разбирамъ. Но да любопитствувашъ, да искашъ да знаешъ, какво правятъ двама души, това не разбирамъ. какво ще правятъ? Единиятъ убилъ другия- какво има да се любопитствувашъ отъ това нѣкой казва: азъ видѣхъ, какъ го уби, мушина го човѣкътъ прѣдъ мене. И ще отиде да разправя на втори, на трети, на четвърти и т.н. Азъ видѣхъ, какъ го уби. Какво стъ това? Де разправяшъ тукъ- тамъ, а на другата вечеръ ще сѣнувашъ, че приповтаряшъ въ съзнанието си тѣзи образи. Та вие трѣбва да освободите ума си отъ всички ония силни впечатления, които не можете да асимилирате. Сега и въ школата само това се чува, да говорятъ единъд други и да си казватъ: и не това общество не живѣемъ добре. Ова е много казано: Двами или трима души могатъ да не живѣятъ добре, но останалите живѣятъ добре. ако не живѣятъ добре. Онеже това общество не не се описяло спрѣмъ тѣхъ добре. не, като се говори за нѣщо, трѣба да се взиматъ въ внимание или прѣдъ видъ само нѣколцина, до които се отнася дадена работа, но не и до всички обходо. Ако двама-трима души не се обичатъ това не показва, че и цѣлото общество не се обичатъ. Писанието казва- "Цѣлиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи." Китамъ: нима добритъ хора и светиинъ все въ лукаваго лежатъ? Ова съ общи твърдения. Има единъ свѣтъ, който лежи въ лукаваго, но не цѣлия свѣтъ. Ако човѣкъ е н внимателенъ, много заразителни болести могатъ да се прѣдадатъ по този начинъ, безъ да се счита, че причината се крие другадѣ нѣкъде. Запримѣръ, нѣкой е лежалъ на студена земя или подъ сънчесто дърво или на камениста почва и послѣ казва: простудихъ се. Слѣдователно, ученикътъ трѣба да изучава живота природа или отношенията на разумните същества, между които той се движи. Има известни същества, между които ние се движимъ, безъ да ги виждаме. Слухътъ на тия същества е толкова остъръ, че тѣ чуватъ всичко, каквото ние правимъ. Слухътъ и на най-дооритъ капелмайстори не е нищо прѣдъ тѣхния. И ако ти отъ сто километра разстояние направишъ една малка погрѣшка, той ще те чуе и ще те хване. Ова е, което ние наричаме будмо съзнание. Това същество, като улови нѣкого въ погрѣшка, веднага идва при него и му посочва *погрѣшката*.

този капелмайсторъ дохожда при онзи, който свири и веднага му досочва пасажа, който не е взелъ правилно. Ако музикантът, който прави погрѣшки, е внимателенъ, и капелмайсторът е мното внимателенъ къмъ него. Ако не е внимателенъ музикантът, тогава и капелмайсторът му се стрѣска, строго му забѣлѣзва, кой отъ васъ не е чувствувалъ този капелмайсторъ? Този капелмайсторъ постоянно ти говори отвѣтъ и ти казва:ти не живѣшъ добре. Еди-коя си постълка не е добра. Ти се измѣчвашъ, страдашъ. Понѣкога у човѣка се явява едно желание да скрие тази постълка, да прикрие по нѣкакъвъ начинъ погрѣшката си. Но слѣдъ слѣдъ това покрай него минава втори капелмайсторъ и му казва:не се живѣе така. Слѣдъ него минава трети, четвѣрти и всички казватъ:това не е право тонът не е правиленъ и т.н. Ти кажешъ една лоша дума, и капелмайсторът ти казва:тази дума не е лоша. Такво дума да кажешъ, обаче, той не ти казва всой отъ капелмайсторитъ не т казва, какво да правишъ, какво да говоришъ. Ти казватъ:има известни правила, тѣ сѫ написани, нѣма защо да ти се казватъ. Ти трѣбва сѫло да ги прѣгледашъ. Ученникъ или музикантъ трѣбва да знае, какъ се взиматъ тоноветъ правилно, тѣ сѫ написани, нѣма какво да се разправя. Такой путь учительтъ ще дойде, ще разправя на ученика, какъ трѣбва да взима тоноветъ. Има известни инструменти, лѣвъ които тонът е строго опредѣленъ, но има инструменти, въ които самитъ музиканти трѣбва да намиратъ тоноветъ и тѣхните мѣста. Въ това отношение тѣ трѣбва да следятъ съ остро ухо, да разбиратъ, да чувствуватъ тоноветъ и да поставятъ прѣститъ си на мѣстата. Така и въ човѣшкото съзнание, че човѣкъ трѣбва да знае, дѣ да бутне тона. Ако се яви една дисхармония, значи ти си бутналъ тамъ, дѣто не трѣба, не на мѣсто. Нѣкога се бутне единъ тонъ въмѣсто другъ. Това показва, че въ тази инструментация, каквото прѣдставя човѣшкото съзнание, има много клавиши. Ожете ли да си прѣдставите, какво би било, ако единъ органъ, напримѣръ, имаше повече отъ 250 хиляди клавиши. Въ не ще се забѣркате, ако ви турятъ прѣдъ единъ такъвъ органъ. А имате на разположение толкова клавиши, това е една много деликатна работа. Пияното, напримѣръ, има само осемъ октави. Та деликатно е положението на човѣка да изучава себе си. Нѣ е лесна работа да изучаваш човѣкъ себе си. Нѣкоги наши погрѣшки произтичатъ отъ чувството на страхъ, на самоуважение, на честолюбие, на користолюбие. Това сѫ положения диаметрално геометрически по отношение на това, което трѣбва да бѫде. Нѣкоги погрѣшки произтичатъ отъ жгъла A!, други отъ жгъла B, трети отъ жгъла D, а четвѣрти отъ жгъла C. Слѣдователно, за всяка своя погрѣшка

човѣкъ трѣба да знае, отъ коя областъ произтича тя. Квадратътъ, който
прѣставя отвлѣчена областъ. Човѣкъ трѣба да знае на коя частъ
отъ мозъка му съответствува всѣки единъ отъ дадените четири хгла.
Ако се каже само, че отъ хгъла А произтича една погрѣшка, това е
много общо казано., много неопредѣлено. Тѣа това А? Или ако каже-
те, че отъ хгъла Вили отъ хгъла С, но дѣлътъ на тѣзи хгли въ човѣк-
ния мозъкъ? дѣлъ се намира този квадратъ въ човѣкния мозъкъ? дѣлъ е този
квадратъ въ човѣкния животъ? Нѣкой каза, че погрѣшките въ живота се дѣл-
жатъ на недонимъкъ. Но, погрѣшките се дѣлжатъ на чревомърното изобилие въ
въ живота. Само активниятъ човѣкъ, който има чревомърно енергия въ себе си
си, само той може да набие нѣкого. Полниятъ никого не може да набие.
Дамо честолюбивиятъ, гордиятъ може да направи една погрѣшка. Бойто не е
честолюбивъ, той каза: не му обрѣщай внимание. Е е въпросътъ въ това, да се
се обрѣща или да не се обрѣща внимание на хората, но въпросътъ е до как-
ка степень човѣкъ трѣба да има честолюбие. Има единъ законъ: като влѣ-
зешъ въ морето, трѣба да гледашъ водата да бѫде най-много до брадата
ти, по никакъ начинъ да не дойдѣ до устата ти. Устата ти трѣба непрѣмен-
но да бѫде свободна. Мисне ли по-горѣ отъ брадата ти, ти веднага трѣба
да се връщашъ назадъ, напрѣдъ не трѣба да вървишъ. Слѣдователно честолюб-
бието на човѣка може да бѫде до краката му, или до пояса му, до рамънѣтъ,
да брадата му най-много; мисне ли, обаче, брадата, ти веднага трѣба да се
обрѣшишъ кръгомъ и полека да пѣплишъ назадъ. Трѣгнешъ ли напрѣдъ, има
вече голѣма опасностъ за живота ти. А допуснемъ, че нѣкой те е обичилъ.
Ти не казвай нищо. Тамъ е философията. Ако вземешъ да му отговаряшъ, че
ти си такъвъ: онакъвъ, това не е нищо друго, освѣнъ губене врѣме и ще му
кажешъ, че е дивакъ, той ще ти каже, че ти си диване; ти ще му кажешъ, че
нѣмашъ никакво възпитание, той ще ти каже, че ти си говордо; ти ще му ка-
жешъ, че нѣмашъ никакво образование, той ще ти каже, че ти си голѣмъ патокъ.
Какво се постига отъ това? То е зоология. И слѣдъ това ще се върнете и
ще почнете да разправяте на този-на онзи, че той ви казалъ, че сте говордо,
патокъ и т.н. Ако нѣкой ви каже, че мязате на волѣ, добре е това. Важно е,
дали имате тѣрпѣнието на вола. Мязашъ на волѣ, а нѣмашъ неговото тѣрпѣние.
Какъвъ волѣ е този? Мене ме интересува, когато виждамъ двама души да се
каратъ. Има едно педагогическо карале. Нѣкой казва нѣкому: ти си цѣлъ
волѣ: глава имашъ, но не мислишъ; рога имашъ, но не знаешъ, какъ да гиupo-
трѣбявашъ. Не те е срамъ! Азъ привеждамъ тѣзи думи: тѣрпѣние нѣмашъ ти.

кажать ли никому, че мяза на патокъ, тома значи, че той не мисли. Патката м
никава за много глупава. Този човѣкъ не мисли, не разбира законитѣ на при-
родата. Той като патка знае само да плава въ водата и мисли, че всичко
знае. Съ плаване също рѣ ота не става. Патокътъ като върви, той се мисли
за голѣмъ аристократъ. Патокътъ е символъ. Той всѣкога си намазва пердата.
Съ това той иска да каже на своя познатъ: ако ти, като патока, знаешъ да
си важешъ перата и на сумата, ти ще не би ималъ. Ти не можешъ да живѣешъ въ
сумата, както въ водата. Но се отнася до водата, тамъ патката е
маисторъ, отъ нея може да се вземе урокъ. Обаче, излѣзе ли на сумата,
всичкиятъ погрѣшки сѫ тамъ.

~~Ж~~ Сега да ви приведа единъ примѣръ, който се е случилъ въ варнен-
ненско. Вървя единъ денъ и виждамъ три дѣца седатъ, а предъ тѣхъ единъ па-
токъ седи миренъ, не се мѣрда. Азъ съмъ си: какъ ли сѫ дресирали тия дѣца
патока да седи така предъ тѣхъ, като че му прѣподаватъ. По едно време, като
наближавамъ, какво виждамъ. Тѣцата дѣржатъ една врѣвъ, на която има нани-
зани царевични зрѣнца, а патокътъ седи предъ тѣхъ. Разбрахъ, каква била ра-
ботата. Тѣ нанизали тия зрѣнца на патока, и той гълталъ, докато най-по-
слѣ, не може да се отдалечи отъ тѣхъ. Тѣ дѣржатъ врѣвъта, която е отиш-
ла вече въ стомаха му и се смѣятъ. Вие же кажете: това е безобразие,
да си играятъ така съ патока. Азъ минавамъ, поусмихвамъ се малко и каз-
вамъ: какво правите дѣца. Слѣдъ това се обрѣщамъ къмъ патока и му казвамъ:
ти защо ядешъ низанни царевици? Патокътъ седи съ отворена уста и каз-
ваша: за прѣвъ пътъ ми се случава такова нѣщо. Катамъ дѣцата, какъ сѫ го хве-
хванали и защо? Тѣ ми казватъ: ние искахме да му дадемъ единъ урокъ, какъ
се яде царевица. - че какъ трѣбва да яде царевица? - да знае, втори пътъ да
да не яде низана царевица. Да яде царевици, които не сѫ низани.
Прави си тия дѣца. Втори пътъ той като яде царевица, че я опита, да не е
низана. Ако е низана, че я глѣтне, ако е низана, че я спусне и нѣма да я
глѣтне. Тогава взимамъ ножчето си и внимателно отрѣзвамъ врѣвчицата, коя-
то седи въ устата му. Конецътъ се скъса, и патокътъ се обрѣна назадъ и
повече не дойде. Колкото и да е глупавъ този патокъ, втори пътъ не дой-
де при дѣцата. Колкото и да го викаха, той по никакъ начинъ повече не
дойде при тѣхъ. Едно правило има у животнитѣ: тѣ слѣдъ като опитатъ нѣщо,
колкото и да ги поставятъ при сѫщото положение, тѣ рѣдко ще сгрѣшатъ,
рѣдко ще повторятъ сѫщата погрѣшка.

Единъ мой приятель ми разправише за една своя опитностъ, която
ималъ съ охлювите. Той взелъ около 3-4 хиляди охлюви и ги заградилъ въ

едно пространство, обиколено съ електрическа жица, пръзъ която минавалъ токъ. Той приспособилъ това нѣщо така, че който охлювъ минавалъ пръзъ жицата, електрическиятъ токъ непрѣменно го парвалъ. Всѣки опаренъ охлювъ ималъ нѣкакъвъ бѣлъгъ на гърба си, направенъ отъ този господинъ, за да слѣди, дали той втори пътъ ще мине пръзъ сѫщото място. Обаче, какво забѣлъзалъ? Всички охлюви, които минавали пръзъ жицата нѣмали никакъвъ бѣлъгъ. Оттукъ той извадилъ заключение, че щомъ охлювътъ веднѣжъ се опарвалъ отъ жицата, втори пътъ вече не минавалъ пръзъ това място. Тъй щото, и охлювътъ, който минава за толкова глупавъ, като изпита нѣщо неприятно, въ втори пътъ не се натъква на сѫщото нѣщо. Той си седи на първото място, задъ електрическата прѣграда.

Казвамъ: има изключителни условия въ живота, когато ние правимъ попрѣшки. Тъ се дѣлжатъ на това, че се измамвамъ отъ нѣкоя придобивка. Това показва, че ума си ние държимъ мисълъта, да се подигнемъ прѣдъ общество, да станемъ знаменити. Така се явява чувството на щестлавие. Щестлавието и гордостъта иматъ различенъ произходъ. Въ гордостъта се проявява чувството на самоуважение. Щестлавието произтича отъ едно чувство на общителностъ. Щестлавниятъ човѣкъ иска да има доброто мнѣние на хората. Горделивииятъ човѣкъ никога не обича да говори за себе си. Щестлавниятъ като направи едно добро, той иска да се разгласи по всички вѣстници, всички вѣстници иска да пишатъ за него. Ако даде за нѣщо десетъ хиляди лева, той иска всички вѣстници да пишатъ, че единъ си Иванъ Стояновъ далъ толкова и толкова хиляди лева. Горделивииятъ ще даде десетъ хиляди лева и нѣма да пише по вѣстниците. Той счита това за обида. Бизнесътъ на щестлавния произтича отъ това, че той иска да говори за него. Горделивииятъ седи съ прѣнебрежение, като че това не го интересува. Горделивииятъ човѣкъ казва: нѣма какво да се мѣси съ хората, всѣки да се занимава съ себе си. Щестлавниятъ се намѣсва въ работата на хората дотолкова, доколкото това е за негова изгода. Щестлавниятъ хора мислятъ, че безъ тѣхъ не може. Понѣкога щестлавието е необходимо. Нѣ е вѣрно просътъ да нѣмате щестлавие. Христосъ е казалъ: тѣ сете слава не отъ хората, но отъ Бога. Тѣ сете го тамъ, дѣто трѣбва. Бѫдете благоугодни не само на хората, но на добритѣ, на умните хора. Ако имате доброто мнѣние на хората въ свѣта, утрѣ ако направите една погрѣшка, тъ веднага ще измѣнятъ мнѣнието си за васъ. При това неразбиране на живота, понѣкога, като се молимъ на Бога, ние като че му четемъ натации. Страдаме и се чудимъ, не знае ли Господъ, че страдаме и защо досега не се е притечълъ да ни помогне.

не. Питамъ: ако вие бъхте на мястото на Господа, щъхте ли да се притичате? тъ? Една сестра ми разправяше слъдното нъщо. Мълхих се, казва тя на Госпо да два-три пъти, но Той не обърна никакво внимание на молитвата ми, нищо не ми отговори. И гя започва да се колебае. Щомъ е тъй, казва тя, безпопътно е човѣкъ да се мали на Господа. Тази сестра даабравя едно положение до тази сестра близо живѣе една бѣдна сестра, която три пъти хлопала на вратата и, да и помогне нъщо, но тя не се отзовала на нейната молитвата. ~~Х~~ Ето защо сега и Богъ не отговорилъ на нейната молитва, макаръ че тя три пъти се молила на Бога. ~~Х~~ Тази сестра, богатата, отлагала да помогне бѣдната и слѣдъ това се чуди, защо Богъ не и помогналъ, не чулъ молитвата и. ~~Х~~ Питамъ: какъ е възможно да се молиш при пъти на Бога, Който е толкова разуменъ, и Той да не отговори на тази молитва? ~~Х~~ като отивамъ да питамъ Господа, защо не се е отговорило на молитвата на тази сестра, той казва: понеже тя е отказала три пъти на молитватата на бѣдната сестра, защо това и азъ ще откажа три пъти на нейната молитва. ~~Х~~ И наистина, молиш се единъ пътъ, Господъ отлага. Молиш се два пъти, той пакъ отлага. Молиш се се трети пътъ, Той пакъ отлага. Ако ти не отлагашъ, и Господъ нѣма да отлага. Ако ти отлагашъ, и Господъ ще отлага. ~~Х~~ Когато нѣкога Господъ не ни слуша, ще знаете, че сте отложили да изпълните нъщо. Щомъ отидете да направите това, което сте отложили, работата ви ще тръгне.

Единъ познатъ ми разправяше една своя опитност. За убѣжденията, които ималъ, го затворили дома му и му казали: ако излѣзваш вънъ отъ пра-
га на къщата си, било на нивата, или другадѣй нѣкадѣй, ще те прѣтрепимъ.
това се продължило цѣла година. ~~Х~~ Той си мисли: да подържамъ ли убѣжденията
си или не? Ако подържамъ убѣжденията си и река да излѣза, ще чуе убиятъ.
Ако седа тукъ затворенъ, имамъ оризище, и ако не го нагледамъ, не зная, какво
ще стане съ него. Седи той и мисли, намира се прѣдъ една дилема. Той
трябва да прѣдприеме едно отъ двѣтѣ. Нъщо отвѣтъ му казва: откажи се.
- Не мога. - Ама ще отиде ориза. - Да си оиде, да става, каквото ще. Ако ори-
зътъ не замине, азъ ще замина! Въ този случай прѣдочитамъ оризътъ да оти-
де, но азъ да не отида. Най-послѣ той рѣшилъ въ себе си да не се отказва
отъ убѣжденията си. ~~Х~~ Какво става прѣзъ лѣтото? Слѣдъ една дълга суза
пада дъждъ точно надъ неговото оризище и напълни дъждътъ неговитѣ ква-
драти. ~~Х~~ се минава много врѣме, неговото оризище било най-хубаво, дало най-
най-хубавъ дъждъ. Всички се чудятъ: този човѣкъ е затворенъ вътре, не
може да наглежда оризището си, а неговиятъ оризъ е най-хубавъ. Онѣзи,
които искали да го убиватъ, ка зали си: праведенъ е този човѣкъ. Дъждътъ

напои само неговото оризице, а ние, ко-

които минаваме за праведни хора, нъмахме дъждъ, нащичтъ оризица останаха непопъти. Обаче, тази опитност е една от рѣдките случаи, Тя не става често. Втори пътъ тя не се повтаря. Нѣщата въ природата не се повтарятъ по единъ и същъ начинъ. На васъ може да се случи друга една опитностъ, която никога не е ставала. Оризицето по същия начинъ ис може да се полъе. Едно е важно: когато човѣкъ е увѣренъ дълбоко въ своите убѣждения, той ще има особена опитностъ. Но за това трѣба той да остане самъ, отъ всички идоставенъ.

Единъ познатъ ми разправяше една своя опитностъ. Еда, казва той, само съ единъ левъ въ джоба си, ^с ~~умира~~ се на чуждо място и се чудя, какъ кво ще правя съ този левъ ~~най-послѣ~~ си ^и ~~казвамъ~~: ще купя малко хлѣбъ за дѣцата си, за себе си, все ще намѣря нѣкѫдъ работа. Въ това време право кѣмъ мене иде една просекиня, която ми иска една помощъ, я минава и ^и отминава вратата на толкова богати хора, но при мене спира и се моли да и помогне. Нѣщо отвѣтъ ми ^и ~~казва~~: ако и помогнешъ, и на тебе ще се помогне ако не и помогнешъ, нѣма да ти се помогне и на тебе. Помислихъ си да разбия лева, че и на мене да остане, и на нея да дамъ. Нѣщо ми ^и ~~казва~~: ако помогнешъ съ цѣло, на цѣло ще ти се даде. Ако помогнешъ съ половина, на половина ще ти се даде. Намѣрихъ се въ борбо, ино си ^и ~~казахъ~~: ще и го дамъ. Адохъ си лева, но си ^и ~~казахъ~~: когато не вѣрви на човѣка, не вѣрви. Тази жен на вѣз лева и каза: Господъ да те благослови. И наистина, до вечеръта още още работитъ ми се оправиха. Казвамъ: този човѣкъ си вѣрди, никой не подозира, каква борба става въ него. Той има вѣра, има убѣждения, но бори се човѣка, и никой не знае, какво става въ него. Богатите хора наоколо ядатъ и пиятъ, а той вѣрви и мисли, какъ ще се оправя работитъ му. Убѣждения трѣба да има човѣкъ. На този човѣкъ още до вечеръта не оправиха работитъ, но все таки ще се оправя по нѣкакъвъ начинъ. Досега азъ не съмъ средналь изключение отъ този законъ човѣкъ, който е постигълъ съобразно Божиите закони, да не си се оправили работитъ му по единъ или по другъ начинъ. Човѣкъ трѣба да има една вътрѣшна опитностъ, да разбере разумността на тѣзи закони, които дѣйствуватъ въ живота. Цѣльта на всички изпитания въ живота е да създаде характеръ въ човѣка. Всичко, което ни заобикаля въ свѣта, това е една дисциплина. Страданията, неволитъ, прѣз които минавате, не си нищо друго, освѣнъ една дисциплина, прѣз която неизбѣжно трѣба да се мине. И учени, и прости, и богати, и бѣдни — всич-

всички тръбва да минат пръвът тази дисциплина. Никой път на човъка ще дойде такава болест, каквато той никога не е очаквал. При това, никой лъкар не ще може да я излъкува. Ще мине няколко дни, а никога и седмици и всесени, докато се излъкува. Има болести, които вървят по свой определен път. Лъкарът дава лъкарства, но болестта си върви по своя път. Такива болести носят възпитателни въздействия върху болните. Тъкъм възпитателно-следство за болния. Жолът се постигне това, което тъкъм цълтъ, болесттъ веднага си заминава. Среща те единът внакъ и ти му дължиш нъщо. Той веднага те завърза със едно здраво вже. Ти се молиш, казваш му: моля ти се, отвържи ме. Же ти платя и парите, и лихвите, които се падатъ. Той веднага те освобождава, и ти му плащаши. Такова нъщо представяне и болесттъ на човъка. От човъка зависи да се освободи част по-скоро от своя тъкъм длъжници, от болесттъ. Ние казваме, че има болести. Но, задълъжава болест седятъ същества от разни степени на развитие. : силни, слаби или добри. Повечето от тяхъ са лоши. Задълъжава болести седятъ същества от много сладка култура. Тъкъм причиняватъ болесттъ. Това не е научно обяснение. а мнозина това е заблуждение. Възможната на сегашната наука, както обяснява болесттъ, това е едно заблуждение, но духовна-та причина на болесттъ е, че задълъжава болест седи едно от тия не-развити същества.; . Тъкъм разбиратъ от химия, от физика и когато искатъ да ти създадатъ една болест, тъкъм че те накаратъ да ядешъ такава храна, която не е свойствена на твоя организъм и по такъвъ начинъ ще ти създа-датъ нѣкакво неразположение или нѣкаква болест. Никой от тези съще-ства ще те накаратъ да ядешъ соленъ косатъ, че не се чудишъ послѣ, какво да правишъ. Единъ от нашите братя от стара загора отишълъ нѣкъде на гости и ялъ халва съ леблеби, но той гълталъ леблебите, не ги дъвкалъ. Като се върналъ дома си, започва да вика, да се прѣвива от болки въ кръгъ. - Какво ти стана, какво си ялъ? - и то не ми и станало, ядохъ малю-хани само, но никой ме е урочасалъ. Таква бѣше тази халва? Указа се, че той не дъвкалъ леблебите. - Азъ да се прави? Той вика, прѣвива се-уми-рамъ? Помогните ми нѣкакъ. Тамъ му се помогне, тъкъмъ първо да му се даде рицкново масло, но затова се изисква два часа, докато го прѣчисти. Тай-бръзо му направихме една клизма, а послѣ му се даде рицкново масло, което го успокои. Но докато се успокон, той окръка свѣта. Казвамъ му: втори пътъ не тръбва да ядешъ халва съ леблеби. Този законъ е въренъ и въ духовниятъ свѣтъ. Ако внесешъ въ ума си една отрицателна мисълъ и въ сърцето си едно отрицателно чувство, ти ще прѣдизвикашъ въ себе си единъ дисонансъ.

ти се свързваш съ хора, които не са късметлии. Не се свързвайте съ таки хора или съ хора, които не носятъ щастие. Най-здравословното нѣщо е пазете се отъ лошите мисли, чувства и постъпки на хората. Не правете никакви връзки съ лошите мисли, чувства и постъпки на хората. Пазете се отъ лошите връзки. Ония свѣтъ е свѣтъ на вѣчна хармония. Ако вървите съ този свѣтъ, никакви болести нѣма да има. И тогава, ако доде една болестъ, нѣма да се планите отъ нея. Човѣкъ не умира така лесно. Когато дойде време да умирашъ, ще ти кажатъ ясно: пригответи се да заминешъ. Ако не ти кажатъ това нѣщо ясно, това значи, че тия низши сѫщества искатъ да те уморятъ. Тогава ти ще се отнесешъ до главното място и ще кажешъ: Господи, искатъ да ме уморятъ прежде временно. Тъ ще изпратятъ стражари, които да те пазятъ, но затова ти трѣба усилено да се молишъ. Засега, обаче единствените помощници при болестите, това са лѣкарите съ главната армия. Ия лѣкари дохождатъ съ своите ножици, съ своите игли, губерки, съ отровните си вещества, и веднага поставятъ карантина, обсадно положение. Цѣлиятъ домъ се бомбардира. О като се дигне карантината, и тѣзи сѫщества се дигатъ. Когато сте останали и дряхли и заминете, това е въ реда на нѣщата, но когато отиватъ здрави, млади, какво ще кажете? Та вие, които вървите по този пътъ, трѣба да имате малко по-особени разбирания, трѣба да приложите нѣкое работи. Трѣбва да се има предъ видъ общото положение, общите работи. Болестите, следователно, иматъ свой произходъ, но и тъ съ на мястото си. Тъ съ на мястото си, но нѣкога тия сѫщества, които ги причиняватъ, не могатъ да се изгонятъ. Казва се тамъ, че никон искали да изгонятъ бѣсовете въ името на Павла, на Христа, но духовете имъ казали: познаваме Павла, и Христа познаваме, но вие кои сте? И тъ ги набили хубаво. Та нѣкой пътъ и настъ трѣба да ни набиятъ хубаво. Подъ думата болести нааъ взимамъ всички ония испитни състояния, които идатъ на хората. Нѣкога идатъ известни испитания, които можчи се издѣржатъ. И тогава вие казвате: на мене ли се даде това нѣщо? а тебе се даде. Ти дѣржишъ сега матура и ще ти се дадатъ най-мъжните задачи. Защо трѣба да дигашъ шумъ? Утрѣ сѫщъ мъжни задачи ще се дадатъ и на другите. И тѣхните редъ ще дойде. Сега е дошълъ твоя редъ и ще гледашъ да издѣржишъ хубаво испита си. Дали другите ще го издѣржатъ, то е тѣхна работа. Като издѣржишъ ти испита си, тогава и другите ще дѣржатъ своя. Ако ти не издѣржишъ испита си, че искашъ да ти дадатъ нѣкое по-леки задачи. Но, въ духовния свѣтъ нѣма леки задачи. Професорите, които изпитватъ тамъ, не са снизходителни. Тъ съ

спрнедливи, но не съх снизходителни. Те не правят отстъпки. Тъ могат и десет пъти да те скъсатъ. Ще кажете: ами нали сме отъ вашите. - Вами, наци нъма, тръбва да учите, да издържите изпита си. Който знае, той е отъ тъхни-тъ: който не знае, той не е отъ тъхните. Въ този законъ нъма отстъпки. Вие казвате: Господъ е милостивъ. Снизлождението на Бога седи въ това, че Той отлага изпита ви. Ако те скъсатъ единъ пътъ, Господъ казва: изпитайте го още единъ пътъ. Господъ отлага изпита ви. Може да ви скъсатъ и десет и сто пъти, и пакъ да се отложи изпита ви съ право да се явите пакъ на изпитъ. Въ това неседи добрината на Господа, че отлага изпита ви и до сто пъти. Кой мисли, че може и безъ изпитъ, той се лъже. Не, ти ще минеш изпита по всичките правила. Не учишъ ли да минеш изпита, както тръбва, че те скъсатъ. Понъкога вие мислите, че може така лесно: и цвѣтя да носите и подаръци да носите на учителите си и съ това да пръкарите изпита. Не, професорите съ нищо не се подкупватъ. Който отива на училище, той тръбва да има знания, той тръбва да учи. Той тръбва да си носи моливъ, тетрадка и да си записва всичко, каквото се говори. Който има слаба паметъ, че си записва говореното, а същевръменно че работите за усилване на паметта. Има начини за усилване на паметта, на ума и на моралния животъ. Мнозина не живѣятъ добре. Не, че учене, всички ще учене. Мнозина съ идвали при мене и съ ми казвали: този животъ, въ който вървимъ, може да се продължава, но ако се подобри материалното ни положение. Върно е, че материалното положение указва известно влияние върху живота на човѣка, но при сегашниятъ усровия на животъ, ако материалното положение на единъ духовенъ човѣкъ се подобри, ръвъ едно отношение той ще внесе едно благо, но въ друго отношение то ще внесе известни отрови въ неговия животъ. Той ще изгуби една отъ благородните си цѣрти въ своя характеръ. Запримѣръ, докато единъ човѣкъ не е билъ богатъ, той ималъ добро сърце, но като забогатѣ, той става кораво сърдеченъ. Докато е билъ бѣденъ, той се е интересувалъ отъ други хора, но като забогатѣ, той казва: мене не ме интересуватъ другите хора.

Казвамъ: всичко въ свѣта е създадено за човѣка. Всѣко нѣщо ще дойде на своето време. Ако богатството дойде преждевръменно у човѣка, то че създаде едно особено чувство. У човѣка има само една способностъ, само едно чувство, че той тръбва да биде боязъ. Ако богатството дойде въ него преждевръменно, то не може да принесе много нѣщо. И ако знанието дойде преждевръменно, и то не може да принесе много. Апостолъ Павелъ казва: ако имахъ знанието на свѣта, и ако имахъ знанието на ангелитъ, и ако говорихъ

всички езици, а лесовъ нѣмамъ, нищо не съмъ. Пътъ, по който сега върви-
те, всички идва си идватъ и своетворѣме. И намѣсто да благодарите на
Бога затова, у васъ се ражда есто роптане. Какво лошо има въ това, напри-
мѣръ, че сте бѣдни? Азъ познавамъ и сиромашията, и богатството-минавалъ
съмъ подъ всички режими. Азъ съмъ спалъ съ отворени прозорци, да ми деч
тече студъ надъ леглото. При това положение не съмъ се простудявалъ.

Нѣкога съмъ се простудявалъ, но лѣтно врѣме. Единъ путь при най-голѣмата
горещина азъ се простудихъ. При най-голѣмия студъ не съмъ се простудя-
валъ и съмъ дошълъ до слѣдното положение-докато съзнанието на човѣка е
будно, докато то присъствува въ него, никаква болестъ не е въ състоя-
ние да влѣзе въ човѣка. Обаче, ако стане най-малкото прѣкъсване, ако ти
се поколебаешъ само за единъ моментъ, твойте умъ, съзнанието ти не указва-
ва влияние върху организма ти и тогава и най-малката причина отвѣнъ
може да наруши равновѣсното на твоя организъмъ. Докато умътъ на човѣка
присъствува въ него, той има известенъ имунитетъ, има нѣщо въ него, което
го пазитози човѣкъ е обкръженъ съ една малка магнитическа ципа, която
го пази отъ всякакво заболяване и простуда. Тогава никакво чуждо веще-
ство не може да влѣзе въ него. Човѣкъ е запазенъ, филътъ има той въ
себе си. Понѣкога може да има една малка пукнатина и да влѣзе въ нея
нѣкое чуждо вещество. Ако въ ума на човѣка влѣзе само за единъ моментъ
една лоша мисълъ, тя може слѣдъ години да даде своя резултатъ. Ако нѣкой
човѣкъ отъ младини до старини не е допускалъ тито една лоша мисълъ,
нито едно лошо чувство или нито една лоша постъпка въ живота си,
никаква болестъ не може да го хване. Много бацили могатъ да минатъ
рѣзъ него, но той ще биде запазенъ отъ тѣхъ, нито единъ бацилъ нѣма да
остави отровата си въ него. Човѣкъ не трѣбва да допуска никакви бацили да
влѣзатъ въ организма му. Тѣ трѣбва да си седатъ вънъ.

53-
Та първото нѣщо: положението, въ което се намирате, вие още не
сте се научили да вървате. Има единъ свѣтъ надъ васъ, но вие още не
сте напълно убедени въ него. У васъ даже не е установено такова едно
положение. Казвате: Господъ е добъръ. Господъ е добъръ, но и ти трѣбва
да се поинжишъ за себе си. Ако азъ изпълнявамъ волята Божия, азъ се
грижа за себе си. Съ това подразбирамъ, че въ този свѣтъ, въ който живѣя,
азъ се грижа и живѣя не за себе си, но за своя Създателъ. Като ставамъ
сутринъ, азъ трѣбва да съзнавамъ, че изпълнявамъ волята Божия. Като сѣ-
дамъ да ямъ, азъ не ямъ за себе си, но опитвамъ едно Божие благо, което
ми се дава. Като сѣдамъ, азъ казвамъ: азъ не трѣбва да ямъ за себе си.

Въ този случай азъ имамъ силено желание да и всички хора да ядатъ така сладко, като мене. Като седна на обядъ, моята молитва е следната: всички хора да ядатъ, каквото азъ имъ и така сладко, както и азъ имъ. Ако азъ имъ лукъ, и всички хора да ядатъ лукъ.

Нѣкакъ путь азъ имъ сухъ хлѣбъ и кав-
вамъ: пожелавамъ и на всички хора да ядатъ сухъ хлѣбъ. Ако имъ баница, ба-
ница ще пожелавамъ и на хората. Ако имъ печена кокошка, и печена кокошка
ще пожелая на хората. На всички хора ще пожелавамъ да иматъ това, което
азъ опитвамъ въ даденъ случай. Не мога да имъ пожелая това, което и азъ
не съмъ опиталъ. Важно е да иматъ всичко въ изобилие. Право ли е азъ
да давамъ разпорежданията си на Гаспода, какво да има? Опредѣлено и
разпределено е вече, какво да има и по колко да се пада всѣкому. Това
въпросъ икономически въ природата е опредѣленъ. река ли да се произнесе
какво да има, азъ употребявамъ едно малко влияние вече. Въ този денъ,
въ който имъ, никакъвъ дисонансъ не трѣба да се внася въ това ядене. Ако
Ако не сте доволни отъ яденето и казвате: лукъ ли намѣриха да ми дадатъ?
сухъ хлѣбъ ли намѣриха да ми дадатъ, съ това вие вече внасяте единъ ди-
сонансъ въ яденето. Този хлѣбъ не е сухъ, но така си го представяте. Прѣд
Прѣди всичко азъ никога не съмъ ялъ сухъ хлѣбъ. Подъ топлия хлѣбъ азъ
разбирамъ да взема сто грама жито и да го раздѣля на три пти: 30 гра-
ма сутринъ, 30 ноа обядъ и 40 вечеръ. Слѣдъ това ще пия една чаша го-
леща вода или двѣ чаши. Това е, което азъ наричамъ топълъ хлѣбъ, есте-
ствена погача. Като дѣвчете това жито, то ще даде своята енергия. А
вие тѣрите сухия печень хлѣбъ. Въ сухия печень хлѣбъ нѣма животъ, как-
то въ жито, което азъ наричамъ Божествена погача. И Христосъ е казалъ:
"Хлѣбъ нашъ наскѫни, дай ни го намъ днесъ" - това е живиятъ хлѣбъ, който е
собѣзълъ отъ небето. Подъ думата сухъ, печень хлѣбъ азъ наричамъ този, кой-
то печать фурнаджий въ фурнята. Божествената погача, това е житното
цѣрно, което трѣба да дѣвчете.

И тѣй, ние минаваме отъ едно положение въ друго. Чистото сло-
во, чистата мисъль, чистата постъпка, чистото чувство, това е Божествената
храна. Другитѣ нѣща въ свѣта сѫ отражение на този велики Божественъ
редъ на нѣщата. Та вие трѣба да турите въ ума си идеята за смирението.
Мнозина се интересуватъ по нѣкой путь, искатъ да знаятъ, колко знае Учи-
тельъ и дѣ се е училъ. Азъ мога да ви разкажа, дѣ съмъ се училъ, но
това ще бѫде ществливие отъ моя страна. Ако искашъ да се подамъ на това
чувство, азъ ще започна да разправямъ, че съмъ билъ прѣди еди-колко си

прѣраждания въ Индия, въ всичкитѣ краища на свѣта, по всичкитѣ планети, въ на Сириусъ, и навсѣкъдѣ съмъ се учильвие бихте ли повѣрвали на всичко това! Нѣкой ще каже: пѣкъ какъ и отдѣ намѣри тѣзи приказки? Не, едно нѣщо е вѣрнозазъ уча сега. Прѣзъ най-малкитѣ нѣща, отдѣто минавамъ, на всичко обрѣщамъ внимание, всичко изучавамъ. Сега азъ минавамъ най-хубавата си школа. Като срѣщащамъ нѣкои отъ тия учени професори на тази Божествена школа, азъ ги запитвамъ за всичко, което ме интересува. Този запитамъ, ози запитамъ, и вси ки ми обясняватъ нѣщата, даватъ ми знания. Азъ не се налагамъ да ми кажатъ, каквото знаятъ, но ги помолвамъ съ деликатностъ да ми кажатъ нѣщо, каквото тѣ намиратъ за добре по този или по онзи вѣпросъ. Тѣ ми казватъ, че новиятъ порядъкъ на нѣщата е билъ такъвъ или онакъвъ, и като направи опитъ, виждамъ, че излиза споредъ тѣхни-тѣ думи. Азъ ги запитвамъ все за малки работи.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ: Единъ лѣтенъ денъ минавамъ покрай край крушитѣ, гледамъ всички круши обрани, нѣма нито една останала на дърве-восто. Въ това врѣме азъ усѣщамъ малко гладъ въ себе си и казвамъ: да бѣше останала поне една круша, да си храна. По това врѣме отнѣхдѣ се яви единъ слабъ вѣтъръ, и както вѣрвя, виждамъ прѣдъ себе си отъ една отъ крушитѣ паднаха на земята около 4-5 ябълки. Казвамъ си: отдѣ ли паднаха тѣзи круши? При това, тѣ не сѫ отъ голѣмитѣ, по сто или 50 грама, но малки, бѣлгарски круши. Ищо, и тѣ ми бѣха достатъчни. Сега правя си заключението: вѣзможно е тѣзи круши да сѫ паднали нѣкаждѣ отгорѣ, като сѫ знали, че ще мина отъ това място, та като сѫ брали крушитѣ, останали сѫ нѣколко необрани, за мене специално. Казвамъ: това може да се случи съ насъ, ако уповаваме на Бога. Пѣкъ може и безъ круши да се мине. Може би би тѣзи круши пазнаха, да и разправя този случай. Това не значи, че всѣки може да има сѫщата опитностъ. Много врѣме може да гледате подъ крушата, и да не падне нито една отъ дървото. Пѣкъ и на мене нѣма вече да да се случи сѫщата опитностъ. Всѣка круша, която тогава падна, имаше цѣна за мене. Казвамъ: добре е всички да имате вѣзможностъ да ядете отъ тѣзи хубави Божествени круши. Тѣ ще ви създаватъ едно добро разположение. Тѣ ще създаватъ една хубава хармония у васъ. Вие казвате: трѣбва да се живѣе добре. Да, трѣбва да се живѣе добре, но не може да се живѣе добре. Казвате: трѣбва да бѫдемъ добри. Ако остане отсега нататъкъ да бѫдете добри, вие сте закхали много. Да ви приведа още единъ примѣръ. Минавамъ прѣзъ едно място, виждамъ на пътя единъ голѣмъ кѣмъкъ и не зная защо, яви се у мене желание да дигна този кѣмъкъ отъ мястото му. Задо и

за какво, не зная, но у мене съ явява такова желание. Най-послѣ, прѣмѣствам
камъка и какво да видя? Подъ него намирамъ малко прѣсть и въ нея зарове-
на една малка диня. , току що поникнала. Тя се мнчи да изникне. Сега раз-
брахъ, защо е трѣвало да дигна този камъкъ. Съменецето на тази диня
е посѣто нѣкакъ си случайно, и нѣкой слѣдъ това е турилъ този камъкъ
отгорѣ и. Като минавамъ азъ, нѣкой пѣкъ ми обрѣща вниманието и казва:
дигни този камъкъ?, да може съмeto да изникне свободно. ~~Ще кажете: защо~~
пѣкъ това съменце е изникнало подъ камъка? ~~Не, то е изникнали~~ преди да
е билъ камъкъ върху него, но нѣкой другъ е турилъ отпослѣ камъка. Това
показва, че има нѣщо добро въ човѣка. ~~Нѣкой е турилъ камъка върху посѣто-~~
то съмѣ. Като минешъ, ни дигни този камъкъ повече не разсѫждавай, кой и
защо е турилъ камъка отгорѣ. Слѣдъ врѣме като минешъ, тази малка диня ще
е дала плодъ и ще ти каже: господине, ти единъ день ми направи едно добро.
Сега можешъ да вземешъ единъ отъ моите плодове. ~~Казвате; направи добро, че-~~
го хвѣрли въ морето. Не трѣба да хвѣрлишъ това добро въ морето, но
трѣбва да го оставишъ да си изникне и слѣдъ врѣме ще видишъ неговия
результатъ. ~~Като направишъ доброто ти нѣма да гледашъ.~~ дали ще има нѣкакъ
благо за тебе, но трѣбва да дигнешъ камъка. ~~Помогни за да ти помог-~~
натъ. Обичай, за да ти обичашъ. ~~Ако обичашъ, обичта ще дойде къмъ тебе;~~
ако правишъ добро, и доброто ще дойде къмъ тебе. Ако си справедливъ, и
справедливостта ще дойде къмъ тебе. ~~Този законъ не е механически, той~~
е разуменъ законъ.

Та не се спирайте на погрѣшките за погрѣшките си не мислете.
Ако минти нѣкой, колко съмъ добъръ, казвамъ му: добъръ съмъ, но не ме питай;
колко съмъ и лошъ. Като съмъ правилъ своите наблюдения, азъ съмъ гле-
далъ едно нѣщо: има ли добро въ нѣкой човѣкъ. ~~обрато търся азъ въ човѣка.~~
човѣка. Въ всѣки човѣкъ има заровено добро, което той трѣбва да обрабо-
ти. Казвамъ на нѣкой човѣкъ: у тебе има заровено добро, което ти трѣбва
да обработишъ. -Ама азъ не съмъ добъръ човѣкъ, лошъ човѣкъ съмъ. При
При това, азъ не съмъ способенъ човѣкъ. ~~-Ти остави това, но у тебе има~~
~~дарби, способности, заровени, които само трѣбва да обработишъ.~~ -Ама азъ
съмъ останълъ. -Остави това настрана. -Ама нѣмамъ условия. -И това оста-
ви настрана. Ти си останълъ, защото не мислишъ. Мисли право и ще се под-
младишъ. ~~Мислишето казва: онѣзи, които очакватъ господи, тѣхната сила ще~~
~~се възобнови. И старостта въ сегашната ѡора произтича отъ единъ вътре-~~
~~шени тормозъ. Дѣдо ти останява, баба ти останява, майка ти, баща ти останя-
ватъ, и ти, като тѣхъ, по всички правила ще останеши. И вие за да не остан-~~

рятате тръба да пръжнете връзката съ вашата наследственост. Питамъ тогава, ако червейтъ се пръвърне на пеперуда, той ще остане ли? Като червей той ще остане, но като пеперуда той ще се обнови. Та, като дойдете до закона на старостта, вие тръба да я напуснете. Като станеши червей, ти непременно ще останешъ, и ще умръши. Ако спазишъ закона и си направишъ единъ пашкулъ, и послъ отъ пашкулъ се пръвърнешъ на пеперуда, ти ще се обновишъ, ако останешъ съ сегашните си разбирия на червя, на гъсеницата, ти ще останешъ, и нъма да разберешъ закона. Ако направишъ единъ пашкулъ, по новите закони, които Богъ ви е посочилъ, и станеши на пеперуда, веднага ще измънишъ закона на оставянето, и ще се подмладишъ.

И тъй, ако бъдешъ въ съгласие съ този ^е вликъ законъ, което отъ насъ зависи, ще намеримъ най-благоприятните условия да се измънимъ. Но ако ние чакаме Господъ да дойде, Той самъ нъма да ни направи на пашкули. Той ще ни даде правилата какъ сами да се пръвърнемъ на пашкулъ. И не само да си направите пашкули, но да си изпредете най-хубавата прежда, каквато и най-опитната мома не може да изпреде! Казвате, глупаво нъщо е гъсеницата. Не, какво изкуство, какво инженерство има въ нея, като почне да тиче. Този червей не е толкова глупавъ! Той умеетъ да тиче, да преде. Той кога влязе въ своята лаборатория, започва да работи така, както и алхимицитъ не е знаели. Щомъ влязне въ своята лаборатория, той цѣлъ се измъня. И като излязе вънъ, става една хубава пеперуда, която най-хубавите цветя я възлагатъ за нейната работа. Като минава презъ тъзи учени професори, цветята, всички ще и кажатъ, тъй ще направишъ, иначе ще направишъ. Всички цветя се интересува отъ нейните лабораторни опити. Ти направи пашкула си, и всички професори ще дойдатъ да помагатъ. Не направишъ ли пашкула си, никой нъма да ти помога. Тогава ти ще бъдешъ единъ обикновенъ човѣкъ. Това знаемъ "бивайте винаги въ съгласие съ Божественото и никога за нищо не се разколебавайте". Разколебаването подразбира откъсване отъ тѣлото. Не се разколавай, бѫди като листъ на дървото! Върти ли те вънъра, и ти се върти, но не се откъсвай отъ дървото, дръжъ се за дървото! Ако вътърътъ ти каже, хайде се мене! И ти се откъснешъ и тръгнешъ заедно съ него, ти ще загинешъ. Каки, на гости можешъ да дойдешъ, може да си поиграемъ съ тебе, но отъ тукъ не се откъсвашъ! Вътърътъ казва: сла съ мене, азъ ще те носи на ръкъ си. Не, по-добъръ на дървото, отколкото въ твоите ръци. Казвамъ, вие искате да станете богатъ човѣкъ и се откъсвате отъ дървото. Вие на дървото имате всичкото богатство. Ти си единъ цветъ, искамъ нѣкоя мома да те носи на главата си, но като цветъ по-добъръ ще бѫде на дървото, отколкото на главата

на момата. На главата на момата ще увънешъ, а на дървото ще цъфнешъ ще завършешъ, и ще узръешъ. Вие искате всички да виносятъ на главите си, братя и сестри все за васъ да мислятъ, но казвамъ, дръжте се на Божественото дърво, на никоя глава не се качвайте. На никакво такси да не ви носятъ! Дръжъ се за Божественото дърво ищо довече! И като дойде свътлината, и тя като те озари, ще каже, ела съ мене. Ти ще откажешъ, и ще кажешъ: и много ти благодаря, но сега имашъ една важна работата, като си свърши работата, ще поискамъ позволение. Като ми даде позволение мой Господарь, тогава само мога да слъзна отъ дървото, и ще тръгна съ разумно разбиране. Сега всъки отъ васъ е ротовъ да напусне дървото, готовъ е да се качи на една грава и да го носятъ. Следъ това ще се запиташи, защо не можахъ да постигна това, което желаяхъ? Единъ откъснатъ цвътъ, той никога не може да постигне своята целъ. Единъ откъснатъ листъ отъ дървото, той никога не може да постигне своята целъ.

Казвамъ, стойте твърдо на вашетъ убъдения! И никакви външни условия, колкото и да искатъ да ви мърдатъ, не се подавайте. Нито слана да ви зарлаша, нито сиъгъ нито бури! При всички условия стойте на Божественото дърво и всичко, което желаestе, което имате, ще дойде! Догато сте на дървото, в всичко ще имате. Слъзнете ли отъ дървото, никой не отговаря. Тогава никой не може да ви спаси.

Само Божията Любовъ носи пълния животъ!
